

— Защо не вжрвишъ? попитахъ азъ талигаджиятъ съ нетърпѣние.

— А каде да вжрва? отговори той, като слазаше отъ талигата. — И безъ това са не знае дѣ сме дошли. Пътъ нѣма, а темнина на сѣкаде!

Азъ захванахъ да му са карамъ, но Савеличъ го защити. «Не щешъ да слушашъ! говорѣше той сжрдито. — Ако да бѣхме са вжрнале въ трактирътъ, то щеше да пиешъ тамъ чай, щеше да си почивашъ до утренъта, а виелицата щеше да престане, и тогава щѣхме да вжрвимъ по-нататакъ. И каде бжрзашъ! Не на свадба ли?» Савеличъ бѣше правъ. Нѣмаше какво да са прави. Снѣгътъ валеше непрестанно. Около талигата са натрупа прѣспа. Конете, като си наведоха главите, стоѣха и по-нѣкога шъ потрѣпваха. Талигаджиятъ ходѣше на око̀ло, и, като нѣмаше какво да прави, разглѣдваше конските юзди; Савеличъ бжрбореше; а азъ глѣдахъ на сичките страни, като са надѣяхъ да вида баремъ дирите на нѣкой човѣкъ или нѣкоя кжща, но нищо не виждахъ, освѣнъ страшното вжртение на виелицата. . . . Изведнашъ азъ видѣхъ нѣщо черно.

— Ей, талигаджию! извикахъ азъ. — Поглѣдай какво са чернѣе тамъ?

Талигаджиятъ са вджрви.

— А богъ знае какво е, господарю, каза той, като сѣдаше на мѣстото си. — Да е ко̀ла — не е ко̀ла, да е джрво — не е джрво. . . Чини ми са, че мжрда . . . Трѣба да е или вжлкъ, или човѣкъ.

Азъ заповѣдахъ да каратъ камъ тоя непознатъ предмѣтъ, който тоя си часъ захвана да вжрви насрѣща ни. Послѣ двѣ минути ние са срѣшнахме съ единъ човѣкъ.